

Brev til Helen fra et par bekymrede forældre:

Kære Helen

Ja så er vi tilbage:-) Jeg har et spørgsmål vedr. vores datter, der er 2 år og 5 mdr. Jeg begynder nemlig at blive lidt bekymret og jeg ved ikke helt, hvor jeg skal gå hen med den bekymring - om vi skal være tålmodige eller om vi skal få noget hjælp. Og jeg er faktisk også i tvivl om jeg gør noget forkert.

Min datter har alle sine dage været rigtig, rigtig glad for mig. Hun er også glad for sin far, men mor og mors hår er det bedste i verden. Det er for så vidt ok, jeg tænker bare om det er normalt... Hun er SÅ fokuseret på mig, hvem henter, hvem afleverer, jeg er den eneste der kan putte om aftenen, hvis min mand prøver bliver hun så dybt ulykkelig, at ens hjerte er lige ved at falde ud. Hvis jeg ikke er her er det ok, så kan han godt. Hun kommer altid ind til os om natten, tit vågner hun eller drømmer ved 22-tiden og der insisterer hun på at komme ind i mors seng, her falder hun for det meste til ro og sover ok. Nogle nætter er dog ret hårde - hun drømmer meget, kalder og græder efter mig og vil allerhelst ligge og nulle mit hår hele natten.

Jeg prøver virkelig at imødekomme hende og give hende al den nærhed og tæthed hun virker til at have et stort behov for. Vi er glade for kys og kram hos os og det får hun masser af. Dog vil jeg helt ærligt sige, at jeg godt kan blive irriteret på hende ind i mellem - det er selvfølgelig kortvarigt men jeg laver fx sjældent mad, fordi hun hele kommer ud til mig, vil op og græder. Morgenerne kan også være enormt pressede, fordi hun også her kan græde efter mig en hel morgen, hvor jeg jo ikke bare lige kan vade ud af badet eller smide alt hvad jeg har i hænderne.

Oven i det er der en anden side af det her med behov for tryghed osv. nemlig at de i vuggestuen den anden dag bemærkede, at hun er rigtig bange for fremmede - det er lige fra fædre til bedstemødre og nu også en 8. klasses pige i praktik. Jeg snakkede med min datters pædagog i dag og hun sagde, at de lægger så meget mærke til det fordi min datter på alle andre områder er så langt fremme i skoene - hun er kvik både sprogligt, motorisk, har en vældig levende fantasi og god hukommelse, klarer selv alt det her med tøj af og på og leger lange sammenhængende lege med sin dukke både herhjemme og i vuggestuen. Hun er glad for vuggestuen, og det er vi også, de voksne er tydeligvis meget glade for hende og hun er også meget glad for dem. Hun kender personalet på de andre stuer rigtig godt, men på trods af det viger hun ikke ind på de andre stuer for at lege.

Grunden til at jeg er lidt bekymret er tanken om, at hun faktisk snart skal i børnehave. Vi vil rigtig gerne have hende i den børnehave, hvor vores søn går. Her er hun jo vant til at komme og kender de voksne og de kender hende - og storebror er der de første måneder inden han så skal starte i skole. Problemet er bare om de har plads, for hun skal i børnehave 1. marts. Jeg kan bare ikke få den tanke ud at hun skal starte et helt andet sted med helt fremmede voksne - den tanke bliver jeg bekymret over, og jeg tænker om jeg skal gøre noget, så hun måske kan blive i vuggestuen til der er en plads i den pågældende børnehave - jeg har bare ikke oplevet at der blev taget sådan nogle hensyn, men man kan jo prøve...

Jeg kan heller ikke lade være med at tænke om jeg har gjort et eller andet forkert siden hun har så svært ved at slippe mig? Jeg synes ikke, at jeg har mere svært ved at slippe hende end vores søn, men jeg kan da godt mærke, at tingene forstærker hinanden. Men jeg synes virkelig vi har ro på i hverdagen, jeg prøver at være helt til stede og sammen med de to dejlige børn om eftermiddagen.

Jeg har virkelig tænkt på det med nærvær og om det har en betydning, men det har ikke gjort den store forskel i de her måneder, hvor jeg bevidst har tænkt over at være tilstede.

Skal vi blive ved som nu med fuldstændig at imødekomme hendes behov eller skal vi begynde at "øve" fx. at min mand putter mere, at hun skal sove i sin seng hele natten osv. Vi er i tvivl og tager lige nu den letteste løsning.

Og hvad med alt det her med fremmede, skiftet mellem vuggestue og børnehave osv? Skal hun gå længere tid i vuggestue? Er det noget der går over med alderen? Ja pyh sikke en smøre... Hjælp:-)

Venlige hilsner fra
et par bekymrede forældre

Besvar disse spørgsmål:

- a) Beskriv situationen: Hvad gør barnet, hvordan oplever forældrene det.
- b) Kan du finde eksempler på de 4 angstformer i teksten – hos forældrene (moderen – faderen) – hos barnet?
- c) Mener du der er tale om en normal angst eller kræves der hjælp udefra evt. af en psykolog?

Kilde: <http://www.netsundhedsplejerske.dk/brevkasse/index.php?option=laes&kat=UDVIKLING&id=21405>